

noget, som ingen enkelt institution kunne give dem alene, nemlig en bred videregående uddannelse, som de med fordel kunne leve af og gøre nytte med i Arktis.

Sagkyndige fra Ilisimatusarfik, som er navnet på Grønlands Universitet, var fra starten med i undersøgelserne sammen med andre sagkyndige fra andre arktiske læreanstalter dækkende hele det cirkumpolare område fra Alaska og Canada over det nordlige Norge, Sverige og Finland til det nordligste område af det yderste Sibirien. Universitetsfolk fra Island og Færøerne samt sagkyndige fra sydligere læreanstalter, der havde en interesse i arktiske studier, deltog også i udredningsarbejdet.

De mindst ambitiøse i deltagerkredsen mente, at det måtte være tilstrækkeligt med flere offentlige midler til udveksling af studerende og lærere mellem de arktiske områders læreanstalter. Men det ville der ikke komme noget arktisk universitet ud af og slet ikke det arktiske uddannelsesstilbud, som mange havde set frem til.

Derfor besluttede man sig hurtigt til at undersøge mulighederne for at skabe en ny 4-årig bacheloruddannelse, kaldet Bachelor of Circumpolar Studies. Den skulle rumme en række arktisk relevante kurser, hvoraf hver af de deltagende læreanstalter ville have kapacitet til at udbyde nogle, men ikke alle. De studerende kunne så sammensætte deres bacheloruddannelse ved at tage nogle kurser på deres hjemlige læreanstalt, f.eks. Ilisimatusarfik i Grønland, andre i Alaska, Tromsø i Norge, Rovaniemi i Finland eller Jakutsk i Sibirien.

Det afgørende for, om dette kunne lade sig gøre, var derfor, om der kunne skaffes midler til at dække de studerendes rejse- og opholdsudgifter, når de måtte et andet sted hen for at følge undervisningen. Udgifterne hertil måtte sammenlignes med de udgifter, der traditionelt blev afholdt for at muliggøre nordlige uddannelsessøgendes ophold ved hjemlandets sydligere læreanstalter. Men man måtte påregne en ikke ubetydelig ekstra omkostning.

Kl. 22.45

Noget af behovet for rejser til og ophold ved andre af det arktiske områders højere læreanstalter kunne mindskes ved at flytte lærere i stedet for studerende, men endnu bedre ville det nok være, om man kunne afvikle en del af undervisningen som fjernundervisning ved hjælp af den nyeste teknologi.

Der var således nok at tage fat på og nok at holde styr på. De deltagende læreanstalter leve-

rede deres del af udredningsarbejdet som naturalydelser, det vil sige uden betaling, i kraft af engagerede sagkyndiges arbejdstid, og den finske regering finansierede det egentlige sekretariatsarbejde.

Det lykkedes forholdsvis hurtigt udrederne, som siden skulle blive til Council of the University of the Arctic, at enes om hovedlinjerne i bacheloruddannelsens indretning. Alle skulle det første år igennem et fælles introduktionskursus kaldet BCS 100. Det næste par år skulle de igennem seks obligatoriske kurser om området miljø, folk og kultur samt udvalgte aktuelle områder. Resten af den 4-årige uddannelse skulle de studerende så specialisere sig.

Derefter kom det egentlige arbejde. Det bestod for det første i at komme kød på skelettet, nærmere forstået at få bestemt, hvilke teorier og metoder samt hvilken konkret viden de studerende skulle tilegne sig under de forskellige kurser, samt hvorfra de skulle skaffe sig den.

Den største udfordring var at finde frem til den rette kombination af klasseundervisning og fjernundervisning samt at få udviklet et hensigtsmæssigt fjernundervisningsmateriale. Her hjalp erfaringerne fra Athabasca universitet i Canada, hvor man længe havde eksperimenteret med fjernundervisning af studerende i det arktiske område.

I Athabasca var man ikke alene kommet langt med udnyttelsen af den nyeste og billigste teknologi i fjernundervisningen, man havde også konstateret, at fjernundervisningen let blev kedelig og hurtigt opgivet, hvis ikke den var kædet sammen med enten visuel kontakt med en lærer eller bragt i samspil med en egentlig klasseundervisning. Derfor bestod forberedelsesarbejdet ikke mindst i en samtidig udvikling af klasse- og fjernundervisning.

Den 12. juni 2001 samledes politikere og embedsmænd i den finske by Rovaniemi, som ligger på polarcirklen, for at fejre 10-års-jubilæet for samarbejdet imellem de arktiske lande om beskyttelsen af miljøet i Arktis. Det var i høj grad ud af dette samarbejde, at tanken om et arktisk universitet var skabt, og da man nu kunne se en ende på det forberedende arbejde, benyttede man denne lejlighed til at søsætte University of the Arctic.

Målet var, at man på forsøgsbasis skulle optage de første studerende på et af medlemsuniversiteterne i 2002, hvilket også er sket. I det senest forløbne år har 26 studerende fra det cirkumpolare område – heraf en fra Grønland – fulgt in-